

ESQUERRA

REDACCIÓ:

Màrtirs de Jaca, 9

SUBSCRIPCIÓ:

1'75 pts. trimestre

ANUNCIS: Preus

vencionals, segons ta-

many de números i

servicis.

BIBLIOTECA
PÚBLICA

ANY II - NÚMERO 29

OLOT, 5 DE GENER DEL 1935

PREU 15 cèntims

EDITORIAL

El deure de les esquerres

per
R. PLA i CORAL

En un termini curt o llarg de temps, sigui la que es vulgui la situació immediata en què es trobi la República, l'opinió espanyola haurà d'ésser cridada novament a manifestar el seu criteri per mitjà de les urnes.

Un cop arribada aquesta avinentesa, serà hora de pensar, tant els dirigents dels partits republicans d'esquerra com les masses que els segueixen, en el deure imperiós que en aquella hora decisiva se'ns imposarà a tots.

Fóra un crim de lesa pàtria que arribat aquest moment, en els rengles de les esquerres espanyoles, com també en les catalanes, en lloc del bon sentit i d'una clara consciència del que convindrà als interessos de la República, imperés la discòrdia entre ells i pesessin més les banderries de partit que la conveniència de la Pàtria.

Per la situació greu en què es troba la República, la diada de les properes eleccions tindrà tota la categoria d'un altre 12 d'Abril històric. Haurà arribada l'hora, pels veritables republicans, del rescat de la República i de menar-la novament pels camins de llibertat i justícia.

Per obtenir això, que constitueix avui l'aspiració màxima d'espanyols i catalans, és necessària, tant o més que pel 12 d'Abril del 1931, la unió franca i sincera de tots els partits republicans d'esquerra.

La necessitat que hi ha d'aquesta unió és evident. En la primera lluita electoral que es presenti, les dretes espanyoles apuraran tots els ressorts de què disposen, per tal d'inclinar la balança electoral a favor seu. Com que tenen plena consciència que en les primeres eleccions han de jugar-s'hi no gens menys que la supremàcia de què avui disposen,

les esquerres haurem d'oposar-hi, aquell dia, la forta muralla de totes les nostres forces coaligades. Si sabem fer-ho així, la nostra victòria està descontada per endavant.

Per altra part, els interessos de la República, de la verdadera República, de la que hi ha gravada en el cor i en el pensament de tots, ho reclamen així. N'hi ha prou amb donar una ullada a la situació política actual,

per a fer-se càrrec que un canvi radical s'imposa en l'orientació del règim. Les dretes espanyoles, en l'any gras que fa que governen,

no han estat capaces de resoldre ni un dels angoixosos problemes que turturen el país. És més; algú d'ells, com l'econòmic i el social, per exemple, s'han agreujat encara més d'ençà que les dretes el poder.

Es d'esperar, doncs, que la verdadera opinió republicana espanyola i catalana es capacitarà plenament de la responsabilitat que ha de correspondre-li una volta arribada l'ocasió d'una nova consulta electoral i sabrà obrar de conformitat amb l'imperatiu de l'hora: els dirigents dels partits d'esquerra posposant-ho tot a l'interès de la República i el poble,

fent una vibrant manifestació, quan l'ocasió es presenti, de la seva solidaritat amb la República del 14 d'Abril.

Avui per avui, donat l'horitzó confús que presenta la situació política actual, és difícil fer pronòstics sobre de quina manera pot ell aclarir-se. Sigui quin sigui, però, el derroter que segueixi la República, una cosa hi ha certa: que el poble, una hora o altre, haurà d'ésser cridat a dir-li la seva. I és per aquest dia, — proper o llunyà talseval — que convé preparar-nos per tal de senyalar el deure d'aquella hora i perquè tots els republicans que ho són de debò ocupin el lloc que els correspon.

D'una enquesta de "La Nación"

«La Nación» ha obert una enquesta profètica entre els elements afins. Heus aquí les més sucoses opinions:

El senyor Gonzàles Ruano, escritor, enumera la tragèdia.

«1935 acaso—dii—, por la debilidad puramente episódica del momento, se manche de sangre como su año antecesor. Pero no importa para la cuenta larga y segura. ¡Bendita sangre la nuestra si un día ha de marcar ni más ni menos que el camino inefable de la Reconquista de los altos valores de nuestra Patria.»

Això són homes!

El comte de Santibàñez del Río parla amb el cor a la mà:

«Entre los pavorosos y diversos interrogantes abiertos en España por la revolución, era el más importante para la existencia de la Patria, aquel que se refería al Ejército. ¿Seguía virtuoso y abnegado? ¿Se podría contar con él en momentos decisivos?... Ya se ha visto que sí, y que, primero en Barcelona, ante la traición de un partido político, y después en Asturias, frente al odio de un grupo internacional, ha sabido erguir la cabeza y adelantar el pecho al enemigo, con el mismo gesto viril que, en 1808, supo oponer al invasor extranjero, y con que en 1925 escribió la página de Alhucemas, ejecutando el testamento de la Reina Católica.»

Ara vénen les veritats:

«Es un error maligno o craso creer o dar a creer que la revolución social es un coco, que es cosa de cuatro chillados o malvados, que se conjura atando corto y pegando fuerte. No; la revolución social no está del todo vencida, ni muerta, porque la sostiene el hambre, el hambre de tierra, de propiedad, de trabajo seguro y salario suficiente. Cada hambriento, cada parado es un revolucionario nato. La re-

